

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษาเป็นงานที่ค่อนข้างยากเมื่อเปรียบเทียบกับ การสอนภาษาไทยให้แก่ นักเรียน เพราะโดยทั่วไปของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มักจะต้องประสบกับปัญหา และอุปสรรคต่างๆที่ไม่สามารถจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องด้วยประกอบสำคัญที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้แก่ 1.) ครู 2.) นักเรียนและ 3.) เนื้อหา วิธีสอนรวมทั้งวัสดุประกอบการสอน ได้มีผู้ทำการศึกษาและกล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

กานต์วกรู

ม.ล.บุญเหลือ กฤษกร (2498 : 45-52) กล่าวว่าครูที่สอนภาษาต่างประเทศต้องเป็นครูที่ได้รับการฝึกหัดสำหรับสอนภาษาต่างประเทศมาโดยเฉพาะ ทั้งนี้ เพราะภาษาต่างประเทศไม่ใช่ภาษาของผู้สอน และไม่มีประเทศใดในโลกสามารถจ้างครูที่เป็นเจ้าของภาษา มาสอนภาษาให้นักเรียนของตนได้ทั่วประเทศ จึงจำเป็นต้องอาศัยครูในชาติ แต่อุปสรรคของการสอนภาษาต่างประเทศประการหนึ่งคือ มีครูผู้สอนภาษาต่างประเทศจำนวนหนึ่ง ที่ไม่ได้รับการศึกษาอบรมมา เพื่อให้เป็นครูสอนภาษาโดยเฉพาะ ทั้งนี้เนื่องจากครูสอนภาษาโดยเฉพาะนั้นมีจำนวนน้อยไม่พอกับความต้องการ (พรณินี สาคริก 2514 : 56 - 58) ดังที่ศูนย์ภาษาอังกฤษ (1971 : 1 - 2) ได้ทำการสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2507 พบว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้การสอนไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรก็เพราะ การเรียนการสอนในระยะเริ่มแรก เป็นระยะที่ต้องการครูที่ดีที่สุด แต่การบรรจุครูเข้าทำการสอน กลับใช้ครูที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษและความสามารถในการสอนน้อยที่สุด นอกจากนั้น ยามีละ อารีสมาน (2520 : 15) ได้กล่าวถึงครูผู้สอนว่า ครูจำเป็น

ต้องยอมรับนักเรียนในสภาพที่เขาเป็นอยู่ ไม่ว่าจะ เป็นสติปัญญา ความตั้งใจ ความสนใจหรือความพร้อมของนักเรียนและจะต้องเรียนรู้หลักวิชา 1.) ภาษาศาสตร์ 2.) จิตวิทยาและ 3.) วิธีสอนรวมทั้งเทคนิคต่างๆ นอกเหนือจากเนื้อหาความรู้ความสามารถในภาษาต่างประเทศที่สอน

เรณู ฤกษ์มรรเทิง (2507 : 197) ได้ทำการสำรวจปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาของนักเรียนพบว่า การที่ครูไม่เป็นกันเองกับนักเรียน ขาดความเข้าใจนักเรียนทำให้นักเรียนขาดความอบอุ่นใจและว่าเหว่ นอกจากนั้นครูบางคนสอนไม่เข้าใจและนักเรียนไม่ชอบครู

ครูผู้สอนเองเป็นปัญหาหนึ่งที่จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในด้านการเรียนของผู้เรียนด้วย เพราะการที่ครูไม่ชำนาญหรือยังไม่เข้าใจเทคนิคในการสอน ย่อมทำให้บรรยากาศในการเรียน ที่ทัศนคติของผู้เรียนไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนั้นถ้าครูมีความรู้ด้านจิตวิทยาด้วย จะทำให้เกิดการยอมรับในด้านความรู้ ความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน อันจะทำให้ครูสามารถเลือกวิธีที่จะนำมาสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนได้

ด้านตัวนักเรียน

กานดา ณ ถลาง (2517 : 15) กล่าวว่าปัญหาทั่วไปที่ครูสอนภาษาอังกฤษมักจะพบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนคือ ปัญหาด้านพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคนอ่อนและไม่เท่ากัน ซึ่งปัญหานี้ เคือนใจ แก้วโอกาส (2520 : 22) ได้ให้ความเห็นว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านความสนใจ ความสามารถ ความถนัด พื้นฐานฐานะทางครอบครัวและทางสังคม นอกจากนั้น เมตตา บุญยากร (2514 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการสอนภาษาอังกฤษแล้วพบว่าการที่นักเรียนมีภาษาถิ่น ทำให้เกิดปัญหาด้านการออกเสียงและพยัญชนะบางตัว

แดนีส จีราด (Danis Girard 1972 : 1 - 2) ได้กล่าวถึงอุปสรรคของการสอนภาษาต่างประเทศว่า เป็นเพราะนักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน และการเรียนรู้จะมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นถ้านักเรียนได้รับแรงจูงใจ เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนั้นแล้วนักเรียนส่วนใหญ่มักจะเริ่มเรียนเมื่ออายุ 11 - 12 ปี ซึ่งตามหลักจิตวิทยาแล้ววัยนี้เป็นช่วงเวลาที่สามารถถึ

การลอกเลียนหรือการ เรียนรู้ภาษาใกล้เคียงสูงลง ซึ่งสอดคล้องกับ รายงานการ
ประชุมทางวิชาการ เรื่องปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทยของ มยุรี
สุขวิวัฒน์ (2514 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ว่าองค์ประกอบที่จะทำให้การเรียนการสอน
ได้ผลหรือไม่ได้ผลนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ ถ้าผู้เรียนรู้แน่นอนว่าเรียนภาษาต่างประเทศ
ไปเพื่ออะไรและเต็มใจเรียนเพื่อให้บรรลุที่ย่อมจะได้ผลดีกว่าผู้ที่เรียนโดยไร้จุดหมาย

กัญจนา สินชวานนท์ (25 : 11) ได้กล่าวถึงสาเหตุประการสำคัญที่
ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลเท่าที่ควรว่า มีผลเนื่องมาจากจำนวน
นักเรียนในแต่ละห้องมีมากเกินไป การดูแลเอาใจใส่จึงเป็นไปอย่างไม่ทั่วถึงเพราะ
วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึก นอกจากนั้นนักเรียนที่ขาดเรียนบ่อย
ทำให้การเรียนการสอนไม่ต่อเนื่องกันย่อมมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนด้วยเช่นกัน
(สุขาคา ทรงสกุล 2522 : 14)

ปัญหาและอุปสรรคของผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษในค่านัก
นักเรียนนั้น ประเด็นสำคัญคือความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนไม่ว่าจะเป็น
ค่านการรับรู้ ความสนใจ หรือความพร้อม นักเรียนที่มีความพร้อมน้อยย่อมต้อง
อาศัยแรงจูงใจมาเสริมเพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ และถ้าผู้เรียนทราบถึงประโยชน์
ของการเรียนก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการขาดเรียน
บ่อยๆของผู้เรียน ย่อมทำให้การเรียนการสอน การรับรู้ขาดตอนไม่ต่อเนื่องกันและ
ภาษาถิ่นก็เช่นเดียวกันเป็นอุปสรรคประการหนึ่งที่ทำให้การออกเสียงตามสำเนียงภาษา
ต่างประเทศผิดไป

ค่านเนื้อหา วิธีสอนและวัสดุประกอบการสอน

นิยม สุขประพันธ์ (2514 : 77 - 85) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง
สถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 7 พบว่าเนื้อหาในแบบเรียนมีมากเกินไป ทำให้ครูไม่สามารถที่จะ
สอนย้ำหรือเพิ่มเติมความรู้ที่เห็นว่าเหมาะสมลงไปได้อีก ซึ่งสอดคล้องกับความเห็น
ของ วิลลาห์ หันนาคินท์ (Velas 1970 : 1 - 24) ว่าสาเหตุที่ทำให้การ
สอนภาษาอังกฤษไม่ประสบความสำเร็จนั้น เนื่องจากเนื้อหาและการเลือกสื่อทัศนูปกรณ์
ไม่ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาและ โคลส (R.A. Close 1967 : 217 - 218)

ได้แสดงความเห็นไว้ว่า การจัดเนื้อหาวิชา จะต้องคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียน และจะต้องชี้ให้เห็นประโยชน์ของการเรียนว่า สามารถจะนำไปใช้ได้อย่างไร

กานดา สนิชวานนท์ (2506 : 2) และ ปานตา ไร่เทียมวงศ์ (2519 : 1 - 2) มีความเห็นตรงกันว่า การที่จะสอนภาษาอังกฤษให้ได้อย่างดีและเป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตรนั้น จะต้องใช้วิธีสอนหลายวิธี ให้เหมาะสมกับเนื้อหา ซึ่งการเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ด้วยตนเองจนสามารถเข้าใจ และปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง เพราะวิธีสอนภาษาต่างประเทศนั้นจะต้องไม่สอนเหมือนกับทักษะอื่นๆ คือครูไม่ควรช่วยเหลือนักเรียนมากเกินไป

ซี เออลเลน ทักเกอร์ (C. Allen Tucker 1975 : 356 - 358) ได้กล่าวถึงการเลือกเนื้อหาแบบเรียนที่ใช้ว่าควรเลือกให้เหมาะสมกับวัย ระดับชั้น ภูมิหลังและความสนใจของนักเรียน นอกจากนั้นการที่จะเลือกแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ชาวต่างประเทศเป็นผู้แต่ง ครูต้องพิจารณาว่าแบบเรียนนั้นมีคู่มือครูสำหรับครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาหรือไม่ และคู่มือนี้ควรมีคำแนะนำในการสอน บทเรียนแต่ละบทและแนะกิจกรรมและวิธีสอนไว้ด้วย

ปัญหาในค่านเนื้อหา วิธีสอนและวัสดุประกอบการสอนนั้น เป็นปัญหาที่ถูกแก้ไขและปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอมา ประเด็นสำคัญคือ ค่านเนื้อหาซึ่งมากเกินไป ทำให้ครูไม่สามารถที่จะเปลี่ยนวิธีสอนเป็นแบบอื่นๆได้ เพราะเกรงว่าจะสอนไม่ทันตามเนื้อหาที่กำหนด บางครั้งก็เลือกอุปกรณ์การสอนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาและความสนใจของนักเรียน และการนำแบบเรียนของต่างประเทศมาใช้ก็อาจเกิดปัญหาได้เช่นกัน เช่น ไม่มีคู่มือครูหรือมีแต่ครูมิได้ศึกษา ปรึกษา ชั้นตอนวิธีสอนตลอดทั้งวัสดุประกอบการสอนให้เข้าใจ ซึ่งจะทำได้การ เรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

จากปัญหาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญและมีผลกระทบต่อขั้นตอนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนด้วย เพราะครู นักเรียนและเนื้อหาวิธีสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอน และแม้ว่าการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจะเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในประเทศไทยมานานแล้วก็ตาม แต่ผลที่ได้รับกลับไม่คุ้มค่ากับการลงทุนนั้น เป็นเหตุให้

นักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้คิดหาแนวทางใหม่ เพื่อมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยคาดหวังว่าน่าจะเป็นแนวทาง ที่สามารถ จะเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้ โดยได้มีการวิเคราะห์สถานการณ์ และปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในอดีต จึงพบว่าสาเหตุของความล้มเหลว นั้น ประการสำคัญ เนื่องมาจาก การไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน และการยึดตัว ครูเป็นศูนย์กลาง นอกจากนั้น เนื้อหาวิธีสอนก็ยังไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักค้นคว้าความรู้ เพิ่มเติมอีกด้วย แนวทางการสอนแบบใหม่จึงเปลี่ยนมาเน้นที่ตัวผู้เรียนคือ ยึดตัวผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้น ซึ่งครูจะต้องลดบทบาทจากฐานะเดิม ที่เป็นผู้ดำเนินการอธิบายและการฝึก มาเป็นผู้แนะแนวทางการฝึก ทำกิจกรรมกับเพื่อนๆในห้องเรียนหรือในกลุ่มของตน เนื้อหาทุกตอนจะติดตามด้วย กิจกรรมกลุ่ม (กระทรวงศึกษาธิการ , กรมวิชาการ 2525 : 3) ซึ่งวิธีสอนตามแนวทางใหม่นี้อยู่บนรากฐานของวิธีสอนแบบเอกัตถภาพ โดยเน้นในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนเป็นสำคัญ

วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบเอกัตถภาพ (อัจฉรา วงศ์โสธร 2520 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ซึ่งมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของระบบการเรียนการสอนโดยมีหลักสำคัญดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ คือให้นักเรียนสามารถปฏิบัติ เข้าใจ และมีทัศนคติที่ดี
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ ให้สนองต่อความต้องการ ความสนใจ และความสามารถของตน
3. มีการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความต้องการ ความสนใจ และวิธีเรียนที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน
4. ระยะเวลาเรียนที่นักเรียนแต่ละคนใช้ เพื่อให้รู้หน่วยหนึ่งของเนื้อหาวิชาแตกต่างกันได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถที่แตกต่างกัน
5. ครูเป็นผู้เสริมสร้างและเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ไม่ใช่เป็นผู้บังคับควบคุมชั้นเรียน
6. นักเรียนรับผิดชอบต่อตัวเองมากขึ้นเป็นลำดับ ระดับการเรียนจะสูงขึ้น

7. แรงจูงใจเพื่อให้มีความสำเร็จในการเรียนรู้ เกิดขึ้นจากตัวนักเรียนเอง โดยไม่ต้องมีครูเป็นผู้สร้าง เช่นการให้รางวัลหรือลงโทษ

ในปีพ.ศ. 2514 สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้นำเอาวิธีสอนแบบเอกถักภาพ โดยใช้อุปกรณ์ตามโครงการ JILAP (Jacaranda Individualized Language Arts Program) เข้ามาทดลองใช้ในประเทศไทย โดยได้ทำการทดลองกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่นเป็นแห่งแรก ผลการทดลองปรากฏว่าวิธีสอนแบบเอกถักภาพ (JILAP) ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลไปถึงสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีกด้วย และต่อมาในปีพ.ศ. 2518 ได้ทำการทดลองสอนกับโรงเรียนอื่นๆ ในโครงการอีก โดยมีโรงเรียนต่างๆที่เข้าร่วมโครงการทดลองการสอนแบบเอกถักภาพ (JILAP) คือ

1. โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น
3. โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร
4. โรงเรียนประถมสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
6. โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย
7. โรงเรียนวาสุเวณี
8. โรงเรียนเทศบาลสวนสนุก ขอนแก่น
9. โรงเรียนบ้านฝางประชาศึกษา
10. โรงเรียนบ้านโพนสว่าง
11. โรงเรียนบ้านแฮด
12. โรงเรียน Regina Coeli จังหวัดเชียงใหม่

ผลการทดลอง (สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ 2520 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ของโรงเรียนในโครงการทุกโรงเรียนได้รายงานผลตรงกันว่า หลังจากที่ได้ทดลองใช้วิธีสอนแบบนี้แล้วทำให้เกิดผลในด้านต่างๆแก่ตัวนักเรียนดังนี้

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
2. นักเรียนสามารถวางแผนการทำงานด้วยตนเอง
3. นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนและการทำงานดี
4. นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกับเพื่อนและรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันดี
5. นักเรียนมีความสุขและสนุก แต่ละคนมีอิสระที่จะเรียนไปได้ตามความสามารถของตนเอง นักเรียนเก่งก็สามารถทำงานล่วงหน้าไปได้โดยไม่ต้องรอคอยนักเรียนช้าๆ ก็มีเวลาเพียงพอที่จะทำงานโดยไม่ต้องกังวลใจและรีบเร่งเกินความสามารถของตนเอง
6. นักเรียนมีนิสัยในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง
7. นักเรียนสนใจศึกษาค้นคว้าหาความรู้ของการเรียนของตนเองอยู่เสมอ
8. นักเรียนมีความสามารถในการฟัง ออกเสียง พูดจาโต้ตอบอ่านออกเสียง ตลอดจนการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดี

ส่วนในค่านิยมและอุปสรรคของการเรียนการสอนวิธีนี้คือ

1. นักเรียนบางคนที่อ่อน ขาดความรับผิดชอบก็จะไม่พัฒนาตนเอง
2. นักเรียนมีอิสระมากเกินไป ทำให้เสียระเบียบ
3. อุปกรณ์บางชิ้นไม่แข็งแรง ภาพไม่ชัดเจน และเป็นการสิ้นเปลือง
4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ที่เรียนจบโครงการแล้วจะเรียนต่อใน

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น โครงการ JILAP ไม่รับกับหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษแบบเก่า

5. สิ่งแวดล้อมให้นักเรียนมีทักษะในการพูดน้อย
6. นักเรียนในชั้นมากขึ้นไปครูคนเดียวดูแลไม่ทั่วถึง

ทฤษฎีและหลักการของ JILAP (Seminar on Individualized Language Learning Research , 1977 : 25 - 30)

JILAP เป็นคำย่อของคำว่า (Jacaranda Individualized Language Arts Program) เป็นโปรแกรมของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่ง Dr. C. Johnson เป็นผู้คิดวิธีการขึ้น JILAP เป็นแบบเรียนสำเร็จรูปที่มีทั้งแบบเรียนและอุปกรณ์ที่สร้างขึ้นเพื่อสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบในการเรียนของตน ครูมีเวลาที่จะศึกษานักเรียนมากขึ้น เพราะอุปกรณ์จะกลายเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูสามารถจัดระบบการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนอย่างได้ผล นักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเอง หรือเรียนร่วมกับผู้อื่นในชั้น ที่มีขนาดต่างๆกัน และด้วยลักษณะบทเรียนที่ต่างกันอย่างมีประสิทธิภาพ

อุปกรณ์ JILAP มี 2 ชุดคือ

1. JILAP Stage 1

2. JILAP Stage 2

1. JILAP Stage 1 ประกอบด้วย

1.1 Teacher Manual เป็นคู่มือที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอน การจัดห้องเรียน รายละเอียดเกี่ยวกับบทเรียนและอุปกรณ์ ประกอบบทเรียนและวิธีใช้อุปกรณ์

1.2 Readiness Kit เป็นอุปกรณ์สำหรับฝึกความพร้อม เตรียมตัวผู้เรียน ให้รู้จักวิธีเรียนด้วยตนเอง และเป็นการปูพื้นฐานทักษะทางภาษา

1.3 Reading Kit เป็นอุปกรณ์สำหรับฝึกทักษะทางด้านการอ่าน นักเรียน จะได้รับการฝึกตั้งแต่ อ่านตัวอักษร คำ วลี และประโยคจาก Word Stacks ต่อจากนั้นก็ฝึกทักษะทางด้านความเข้าใจในการอ่าน Reading Cards,

Library Books และ Reading Extension Cards

1.4 Listening and Speaking Game เป็นอุปกรณ์สำหรับฝึกทักษะทางด้านการพูด การฟัง เป็นการสร้างสถานการณ์ เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษา ที่ฝึกแล้วใน Oral Lesson ในสภาพแท้จริง

1.5 Writing Pads เป็นอุปกรณ์สำหรับฝึกทักษะการเขียน โดยจะ เริ่มต้นจากง่ายๆ คือการลากเส้น คัดคำความจุดไข่ปลา จนถึงการเติมคำหรือข้อความ ในประโยคให้สมบูรณ์

2. JILAP Stage 2 ต่อเนื่องกับ Stage 1 แต่จะเริ่มเน้นทักษะการอ่านและการเขียนมากขึ้น

การจัดชั้นเรียน

ใช้ห้องเรียนธรรมดา แต่ระบบวิธีจัดจะแตกต่างออกไปทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ ที่สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพคือ จะมีการจัดมุมกิจกรรมต่างๆ เช่น มุมฝึกการอ่าน มุมที่นักเรียนทำงานส่วนตัวหรือมุมกว้างๆ ที่ใช้สำหรับเป็นที่สอน

การจัดช่วงเวลาและกิจกรรมการเรียนการสอน

1. **Planing Circle** เป็นช่วงต้นของชั่วโมง นักเรียนทุกคนจะมาพบครู เพื่อวางแผนการเรียนของตนว่า ในชั่วโมงตนจะต้องทำกิจกรรมใดบ้าง และในช่วงนี้ ครูอาจจะเริ่มต้นด้วยการทักทายหรือเล่นเกมง่ายๆ

2. **Material Used** เป็นช่วงที่นักเรียนจะเรียนด้วยตนเองและใช้อุปกรณ์ JILAP ในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนครูจะมีหน้าที่ 2 อย่างคือ สอน Oral English กับกลุ่มย่อย (10 - 15 คน) และช่วยนักเรียนแต่ละคนในขณะที่เขาทำงานและเกิดปัญหา

2.1 **Oral English** ครูจะสอน Oral English โดยใช้หนังสือ ภาพ I can speak English และคู่มือครู ซึ่งกำหนดเนื้อหาไว้เป็น Unit จะประกอบด้วยแบบฝึกการออกเสียง (Pronunciation) การลงน้ำหนักเสียง (Stress) จังหวะของเสียง (Rhythm) สำเนียงภาษา (Intonation) โครงสร้างประโยค (Sentence Pattern) และเกมภาษา

2.2 **Individual Work** นอกจากสอน Oral English ครูจะต้องมีช่วงเวลาสำหรับช่วยเหลือนักเรียนในขณะที่นักเรียนใช้อุปกรณ์ JILAP แต่ครูจะช่วยเหลือเฉพาะผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือเท่านั้น เพราะระบบการเรียนการสอนของ JILAP นั้น มุ่งฝึกให้นักเรียนรู้จักการวางแผนและเรียนด้วยตนเอง รู้จักรับผิดชอบและสามารถประเมินผล ความก้าวหน้าในการเรียนของตนเองได้

3. **Reporting Circle** ตอนท้ายชั่วโมง นักเรียนทุกคนจะมารวมกลุ่มกันที่ Speaking Center อีกครั้งเพื่อรายงานผลการทำงานของตน ครูจะตอบข้อสงสัยต่างๆที่นักเรียนพบขณะทำ Individual Work ครูอาจจะเล่นนิทานภาษาอังกฤษสั้นๆ เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกการฟังและพูดไปในเวลาเดียวกัน

การประเมินผลการเรียน

การวัดผลจะรวมอยู่ในบทเรียนแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะต้องเรียนไปที่ระดับความสามารถของตน จนได้ผลเป็นที่น่าพอใจแล้ว จึงเรียนในขั้นต่อไปได้

การรายงานผลความสำเร็จของนักเรียนจะใช้

1. บันทึกลับความก้าวหน้าในการเรียน (Progress Chart)
2. บันทึกลับประวัติการเรียน (Pupil Profile)
3. การสังเกตการณ์เรียนของนักเรียนแต่ละคน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบวิธีสอนแบบต่างๆ กับวิธีสอนแบบใหม่ที่ปรากฏตามแผนการสอนในคู่มือครู ตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 นั้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบไว้เพียงแห่งเดียว ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการใช้ วัสดุประกอบการสอน วิธีสอน วิธีฝึกภาษาอังกฤษโดยทั่วไปซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนนั้น ได้มีผู้วิจัยทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบในเรื่องนี้ไว้ดังนี้ โดยมีข

ในปี พ.ศ. 2513 อุดม มุ่งเกษม (2513 : บทคัดย่อ) ได้ทำการทดลองใช้เครื่องสอนประกอบการสอน วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โดยผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนและเครื่องสอนแบบง่ายๆ ขึ้นทดลองกับนักเรียน โรงเรียนประถมสาธิต วิทยาลัยวิชาการ ศึกษาประสานมิตร ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน แต่จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยเครื่องช่วยสอน มีความกระตือรือร้นมากกว่าเมื่อสอนปกติและทำให้ครูมีเวลาว่างพอที่จะช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคลมากขึ้น

เสมอจิต สัจจะปิยะนิจุล (2519 : 88 - 90) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลกับที่เรียนแบบธรรมดาในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยสรุปว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่เรียนตามระดับความ

สามารถของแต่ละบุคคล กับนักเรียนที่เรียนตามแบบรวมคาในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการฟังและการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน 3. นักเรียนที่เรียนตามแบบรวมคา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคลอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 4. ส่วนในด้านการพูดนั้นนักเรียนที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล จะพูดได้คล่องแคล่วกว่านักเรียนที่เรียนตามแบบรวมคา

ผู้วิจัยได้ให้ข้อคิดเห็นว่าที่ผลการวิจัยเป็นดังนี้ อาจจะเป็นเพราะวิธีการสอนแบบรวมคาในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น เกือบจะไม่แตกต่างจากวิธีสอนแบบเอกเทศภาพเท่าใดนัก เพราะเป็นที่ที่ผู้เรียนและใช้กิจกรรมในการฝึกเช่นเดียวกัน

สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ (2518 : 1 - 4) ร่วมกับคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเรื่อง " การเปรียบเทียบการเรียนการสอนตามแบบเอกเทศภาพและตามแบบรวมคา " ทั้งนี้เพื่อ ต้องการหาประสิทธิภาพของการเรียนการสอนแบบเอกเทศภาพโดยใช้โรงเรียนในโครงการทดลอง 6 โรงเรียนเป็น 2 กลุ่มคือโรงเรียนบ้านผางประชาศึกษา โรงเรียนบ้านโพนสว่าง และโรงเรียนบ้านแฮดเป็นกลุ่มทดลอง ส่วนโรงเรียนบ้านหัว โรงเรียนบ้านหนองเสือและโรงเรียนบ้านเม็ง เป็นกลุ่มควบคุม ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้กลุ่มควบคุมใช้หนังสือ The Oxford English Course for Thailand Book 1 โดยคณะผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดทัศนคติเป็นเครื่องมือ ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองเรียนก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วในทักษะการฟัง และการพูดในปีแรก ส่วนในปีที่ 2 ทักษะการอ่านและเขียน รวมทั้งไวยากรณ์ก็จะก้าวหน้าตาม ในขณะที่นักเรียนในกลุ่มควบคุมจะเรียนทุกทักษะไปพร้อมๆกัน และก้าวหน้าไปไม่มากทั้ง 2 ปี จึงพอสรุปได้ว่านักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความรอบรู้ในเนื้อหาและวิธีเรียนรู้ด้วยตนเอง มากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมเมื่อเปรียบเทียบกันหลังจากที่นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเรียนมาได้ 2 ปีแล้ว

จากผลการวิจัยจะพบว่า การเรียนการสอนแบบเอกเทศภาพจะต้องใช้ระยะเวลาที่ต่อเนื่องกันตลอด เพราะถ้าหยุดทำการสอนลงก่อนระยะเวลาที่กำหนด นักเรียน

ในกลุ่มทดลองจะมีสัมฤทธิ์ผลในการ เรียนเฉพาะทักษะในการฟังและการพูดเท่านั้น เนื่องจาก วิธีสอนแบบเอกัตถภาพเน้นการสอนทักษะตามแนวจิตวิทยาการ เรียนรู้ภาษา ของเด็ก ส่วนการสอนแบบเดิมจะสอนทุกทักษะไปพร้อมๆกัน

ประกายรัตน์ ทินกร ๗ อยุธยา (2524 : 36) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาต่างประเทศ ด้วยวิธีสอนแบบเดิมกับการสอนแนวใหม่ ผลปรากฏว่า สื่อการสอนแนวใหม่ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความแตกต่างจากการเรียนแบบเดิมตรงที่เน้น การใช้สื่อการสอนหลายๆชนิดมาบูรณาการให้เหมาะสมกับเนื้อหาของบทเรียนในแต่ละบท และเพื่อให้นักเรียนได้เรียนตามความสนใจเกิดความกระตือรือร้นไม่เกิดความเบื่อหน่าย สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่า กลุ่มควบคุม ผลการวิจัยนี้พิสูจน์ได้ว่าการที่เสริมกิจกรรมและสื่อการสอนหลายๆประเภท ทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้น ซึ่งตรงกับการวิจัยของ อักษร รุ่งมณี (2525 : บทคัดย่อ) เรื่องการเปรียบเทียบผลเพิ่มความเข้าใจในการอ่าน และทัศนคติต่อการอ่านระหว่างการสอนอ่านแบบปกติ และการสอนอ่านโดยกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า หลังจากทดลองส่งเสริมการอ่าน ในกับกลุ่มทดลองแล้ว นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มต่างก็สามารถทำแบบทดสอบได้เพิ่มขึ้น แต่อัตราการเพิ่มแตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มทดลองมี อัตราการเพิ่มสูงกว่ากลุ่มควบคุมทั้ง 2 ด้าน คือทั้งความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่าน และในปี พ.ศ. 2525 ก็ได้มีงานวิจัยที่สนับสนุนว่า วิธีสอนที่ใช้สื่อการสอน กิจกรรมการสอนหลายๆแบบจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนสูงขึ้น คืองานวิจัยของ เน้นน้อย เพียรสุขสวัสดิ์ (2525 : 43) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง " การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบการใช้เกม และแบบธรรมดา โดยให้กลุ่มควบคุมสอนแบบธรรมดาและกลุ่มทดลองสอนแบบใช้เกม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์และความแม่นยำในการจำตัวสะกดศัพท์ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบใช้เกม และกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบธรรมดา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย แล้วสามารถสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มควบคุม

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม (2525 : 50) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษแบบครู เป็นศูนย์กลางกับแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 " โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รวม 155 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนทั้ง 2 แบบ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 4 ชุด คณะผู้วิจัยได้แบ่งระยะเวลาการทดสอบเป็น 4 ช่วง ระยะเวลาในการทดลอง 1 ปี ผลปรากฏว่า สัมฤทธิ์ผลในด้านการฟัง - พูด ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันเพียงครั้งเดียวคือ ครั้งที่ 1 เพราะนักเรียนในกลุ่มทดลองยังไม่คุ้นเคยกับการเรียนแบบ นักเรียนเป็นศูนย์กลาง ส่วนในครั้งที่ 2 , 3 และ 4 ไม่แตกต่างกัน

ผลสัมฤทธิ์ในด้าน การอ่านและเขียนพบว่า กลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มทดลองทั้ง 4 ครั้ง ซึ่งเป็นเพราะวิธีสอนของกลุ่มควบคุมผู้สอนเน้นทักษะ การอ่านและการเขียนมากกว่าทักษะการฟังและพูด จึงทำให้วิธีสอนของกลุ่มควบคุมมีประสิทธิภาพสูงกว่ากลุ่มทดลอง

ผลสัมฤทธิ์รวมพบว่า กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีความแตกต่างกันในครั้งที่ 2 , 3 และ 4 ส่วนในครั้งที่ 1 ไม่แตกต่างกันเนื่องจาก ความแตกต่างระหว่างวิธีสอนทั้ง 2 วิธียังไม่ปรากฏชัด

จากการวิจัยของ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายประถม วิธีสอนแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งใช้วิธีสอนตามแผนการสอนในคู่มือครู English Is Fun Book 1 นั้นใ้ต้องการสอนแบบ JILAP ดังนั้นถ้าจะเปรียบเทียบกับงานวิจัยของ สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษเมื่อปี พ.ศ. 2518 จะพบข้อสังเกตว่า การสอนแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลางจะคงใช้ระยะเวลาที่ต่อเนื่องกันตลอดจึงจะได้ผล

สำหรับการวิจัยในต่างประเทศนั้นในปี ค.ศ. 1974 มอสแมน (Mossman 1974. : 4053 - 4054) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการสอนอ่านระหว่างนักเรียนที่เรียนการอ่านโดยใช้ หลักภาษาศาสตร์ตามวิธีเรียนแบบเอกัตถภาพ

กับนักเรียนที่เรียนการอ่านโดยวิธีการสอนแบบธรรมดา โดยใช้กลุ่มประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 4 และ 5 จำนวน 859 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบ 2 แบบ แบบสอบฉบับแรกเป็นแบบสอบที่ใช้วัดความชำนาญในคำจำกัด การอ่าน ความเข้าใจ และแบบสอบฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบที่ใช้วัดทัศนคติในการอ่าน เมื่อนำแบบทดสอบไปทดสอบแล้วได้นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์จึงพบว่า การสอนอ่านโดยวิธีการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคลดีกว่า การสอนอ่านโดยวิธีธรรมดา ซึ่งผลการวิจัยของ มอสแมน (Mossman) นี้ตรงกับผลการวิจัยของ สเตซี่ (Stacy 1975 : 4104) ซึ่งทำการวิจัยในปีต่อมา เรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านระหว่างการสอนอ่านโดยวิธีการเรียนตามเอกลักษณ์กับการสอนอ่านโดยวิธีการเรียนตามธรรมดา ซึ่งในการทดลองของ สเตซี่ (Stacy) เขาได้ใช้เวลาทดลองเป็นเวลา 3 ปี กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ของโรงเรียน Vacillve รัฐแคลิฟอร์เนีย

เอลเลน จีน เบิร์ด แมคโคเนด (Ellen Jean Baird

McDonald 1975 : 1950 - 1951) แห่งมหาวิทยาลัยเมมฟิส (Memphis State University) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของวิธีสอน 2 วิธีคือการสอนโดยใช้ชุดการสอน และวิธีสอนแบบเดิมที่ครูเคยใช้คือการบรรยายและอภิปรายร่วมกับนักเรียน โดยใช้ประชากรในการทดลองจำนวน 126 คน ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไรเดน (Riden 1975 : 805) ได้ทำการศึกษาสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมต่างๆที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอายุ 8 ปี พบว่า ความสามารถในการอ่านของเด็กสอดคล้องกับสติปัญญา วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมทางบ้าน กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน การรับรู้ในจุดประสงค์ของการอ่าน ความสนใจและความต้องการ มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านของเด็กอยู่ในระดับสูง

มิลเลอร์ และเนย์ (Miller and Ney 1967 : 93--99)

ได้ทำการทดลองสอน วิธีสอนแบบฝึกพูด (Oral Drill) เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับ 4 แล้วพบว่ากลุ่มที่ฝึกทั้งพูดและเขียนจะมีผลสัมฤทธิ์ใน

ในการเขียนคำปริณามคำ และประโยคสูงกว่า ทั้งยังสามารถนำโครงสร้างที่ได้รับ
การสอนไปแล้ว มาใช้ได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ใช้วิธีฝึกพูด

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ
ส่วนใหญ่จะเน้นที่การจัดกิจกรรมเสริมแบบต่างๆ เพื่อสนองความสนใจและความแตก
ต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน โดยครูผู้สอนจะคงศึกษาหลักสูตรและเลือกวิธีสอนแบบ
ต่างๆ มาสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนของคน จึงจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย